

Arrest

nr. 75 102 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, een soennitische van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Zakho (Noord-Irak). U zou sinds een tweetal jaar een relatie hebben gehad met uw buurman (G.). Hij zou een naaiatelier hebben gehad en u zou hem en zijn zus bij hen thuis hebben geholpen met het naaien van kledingsstukken. Twee maanden vóór uw vertrek zou u met hem seksuele betrekkingen hebben gehad. Hierna zou hij om uw hand hebben gevraagd, maar dit zou hem door uw familie tot driemaal toe zijn geweigerd. Uw broers zouden u onder druk hebben gezet om te huwen met uw neef. U weigerde hiermee in te stemmen. U bent intussen geen maagd meer en vreesde dat dit aan het licht zou komen. U zou (G.) hebben voorgesteld om samen te vluchten, maar hij zou dat hebben geweigerd. Hij zou u wel hebben geholpen om uw vlucht uit Irak te regelen. Op 19 mei 2011 zou u Irak

hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute kwam u op 9 juni 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

De gang van zaken zoals u deze schetst, valt moeilijk te rijmen met de sociaal-culturele context waaraan u in Noord-Irak onderhevig was. Zo zou u sedert een tweetal jaar een relatie hebben gehad met uw buurman, (G.) (CGVS, pg.7). In deze tijdspanne zou (G.) echter nooit om uw hand zijn komen vragen (CGVS, pg.8). Hij zou het u steeds hebben beloofd, maar zijn belofte nooit in daden hebben omgezet (CGVS, pg.8). Merkwaardig genoeg zou u, zonder enige zekerheid te hebben over de toestemming van uw broers wat een eventueel huwelijksaanzoek betreft, besloten hebben om u te laten ontmoagden door uw geliefde (CGVS, pg.7). Jullie moeten er zich nochtans bewust van zijn geweest dat deze daad binnen jullie traditie niet zou worden aanvaard en dat dit problemen kon opleveren voor jullie allebei (CGVS, pg.7). Doordat jullie seksuele betrekkingen hadden werd ùw eer en bijgevolg die van ùw hele familie geschonden. Bovendien zou hijzelf ook gevaar lopen daar hij diegene was die uw eer had 'geschonden'. Dat jullie allebei dusdanig onvoorzichtig, zelfs roekeloos, zouden zijn geweest valt moeilijk te verklaren binnen de socio-culturele context waarin jullie zijn opgegroeid. Er kan immers worden verwacht dat uw geliefde - zich bewust zijnde van de gevolgen - eerst om uw hand zou vragen vooraleer dergelijke daden te verrichten die tegen de traditie indruisen en u in groot gevaar kunnen brengen.

U gevraagd waarom (G.) gedurende die twee jaar geen enkele maal om uw hand had gevraagd, uit u het vermoeden dat zijn moeder er waarschijnlijk niet mee akkoord was (CGVS, pg.8). U zou het hem hebben gevraagd, maar hij zou u enkel hebben beloofd toch uw hand te zullen vragen (CGVS, pg.8). Toen u werd gevraagd waarom hij dan - tegen de traditie in - wel uw hand ging vragen nadat hij u al had ontmoagd, stelt u dat zijn moeder vanaf toen geen keuze meer had en aldus voor voldongen feiten werd gesteld (CGVS, pg.8). Dat hij zijn eigen moeder al onmiddellijk op de hoogte heeft gebracht van jullie seksuele relatie is evenzeer verwonderlijk, aangezien dit toch ook enig bijkomend risico kon inhouden, mocht zijn moeder hier zelf niet akkoord mee gaan of mocht zij vroeg of laat haar mond voorbij praten. Jullie waren immers burenen. Opnieuw getuigt jullie gedrag van weinig voorzichtigheid of discretie.

U gevraagd welke de gevolgen zouden kunnen zijn van het hebben van seksuele betrekkingen vóór het huwelijk, antwoordt u zonder aarzelen dat u zal worden vermoord (CGVS, pg.9). U zou niet van zin zijn geweest toe te stemmen, maar toen (G.) u beloofde een huwelijksaanzoek te zullen doen, zou u van idee zijn veranderd en toch seksuele betrekkingen hebben gehad (CGVS, pg.9). Dient evenwel te worden opgemerkt dat hij tot op dat ogenblik geen gevolg had gegeven aan zijn beloftes. Dat u dan ook meteen instemde met zijn voorstel, het risico kennende dat een dergelijke zaak met zich meebrengt, is opmerkelijk. Uw broers hebben namelijk ingestaan voor uw opvoeding (CGVS, pg.6), een opvoeding die volgens u niet goed was daar zij u heel slecht zouden hebben behandeld. U zou geen enkele vrijheid hebben gekend en diende zelf kleding van anderen krijgen, anders zou u niets hebben gehad (CGVS, pg.6). U omschreef uw oudste broer als een 'echte moslim' (CGVS, pg.6). Uw broers zouden u – buiten het bezoek aan uw burenen - zelfs niet naar buiten hebben laten gaan (CGVS, pg.6). Dat u vanuit deze strenge, strikte en beperkende achtergrond besloot om een dergelijk risico te nemen, zelfs naast de deur en dus duidelijk binnen het gezichtsveld van uw broers, zonder enige zekerheid te hebben betreffende de beloftes van uw geliefde of betreffende de toestemming van uw broers, is dan ook weinig aannemelijk te noemen.

Binnen dezelfde context dringt zich overigens de vraag op waarom uw broers - die naar uw zeggen zéér strikte moslims zijn en u duidelijk hadden beloofd aan uw neef - dan zo lang zouden wachten om u uit huwelijken. U bent inmiddels 29 jaar oud terwijl de huwbare leeftijd voor een meisje veel lager ligt, volgens de islam zelfs vanaf het moment van de eerste menstruatie. Dit gegeven klopt dan weer niet met het beeld dat u schetst van uw familieleden.

Vervolgens kunnen er zich ook vragen worden gesteld bij de manier waarop u Irak hebt verlaten. U stelt dat u samen met (G.) Irak wilde ontvluchten, maar dat hij hiermee niet wilde instemmen omdat hij vreesde te zullen worden gedood (CGVS, pg.7). Dient evenwel te worden opgemerkt dat hij, door u weg te sturen (CGVS, pg.11), het gevaar voor zijn leven niet geheel kon elimineren, wel integendeel. Er kon niet worden uitgesloten dat hij door uw familie zou worden geïnterpelleerd na uw verdwijning. Immers, u mocht het huis niet uit tenzij om naar de burenen te gaan, dus bij (G.) en zijn moeder. Daarenboven was (G.) al drie maal om uw hand gaan vragen (CGVS, pg.10) en dit werd hem keer op keer geweigerd. Het werd u daarna eveneens verboden om nog langer met hem om te gaan (CGVS, pg.9). Zijn

betrokkenheid bij uw verdwijning zou dan ook snel aan het licht komen. Bovendien is het zeer merkwaardig dat u uw vlucht kon regelen door nog steeds rechtstreeks met hem te spreken, ook al was het u expliciet verboden om nog met hem om te gaan (CGVS, pg.10). U zou hem zelfs enkele malen hebben gesproken vanuit de deuropening toen hij er passeerde (CGVS, pg.10), dit terwijl uw schoonzussen binnen in de kamer waren (CGVS, pg.11). Dat u dergelijk risico zou nemen, of dat dit onopgemerkt zou zijn gebleven, is opnieuw weinig aannemelijk.

Bovenstaande observaties kunnen enkel doen besluiten dat u niet aannemelijk kunt maken dat u het risico loopt te zullen worden gedood omwille van uw 'verboden' relatie met (G.). De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

Tot slot blijkt dat u afkomstig bent uit Zakho (Noord-Irak). Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegt, namelijk uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart kunnen genoemde appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten betreffen enkel uw identiteitsgegevens en afkomst, elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Zij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsmede naar rechtsleer van D. Vanheule en UNHCR, toe op haar situatie.

Verzoekster ontkent niet dat buitenechtelijke relaties niet in overeenstemming zijn met de islamitische cultuur van Noord-Irak doch betoogt dat uit de algemene sociaal-culturele context niet kan worden afgeleid dat zulke relaties aldaar onbestaande zouden zijn. Dat eerwraak, zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, voorkomt betekent dat de oorzaak hiervoor, namelijk verboden relaties, eveneens voorkomen. Bovendien negeert verweerder dat liefde mensen verblindt voor alle negatieve gevolgen.

Aangaande de motivering dat het verwonderlijk is dat G. zijn moeder inlichtte van verzoeksters ontmaagding negeert verweerder volgens verzoekster de sociaal-culturele context. Doordat G. haar ontmaagdde bestaat het risico dat G. zou worden aangeklaagd of vermoord. Verkrachting kan 'opgelost' worden indien de dader met het meisje huwt. Verwacht kan worden dat een moeder haar zoon beschermt. Door haar op de hoogte te brengen stond de moeder van G. voor een voldongen feit: ofwel diende zij in te stemmen met het huwelijk, ofwel bracht zij haar zoon in gevaar. Bovendien was G. een belangrijke kostwinnaar voor het gezin zodat diens moeder het risico niet kon lopen dat hij werd gevangen gezet of gedood. De keuze was voor haar dus zowel emotioneel als rationeel snel gemaakt.

Volgens verzoekster is het aannemelijk dat zij, ondanks haar strenge opvoeding, een verboden relatie aanging. Zij werd haar hele leven onderdrukt door haar broers. Het is mogelijk dat een persoon na een dergelijke opvoeding naderhand gaat rebelleren. Eveneens kan het zijn dat verzoekster door de vroege dood van haar ouders en de slechte behandeling door haar broers hunkerde naar liefde en hieraan niet kon weerstaan wanneer zij met die liefde werd geconfronteerd. Zij was verliefd op G. en kon niet rationeel nadenken over de mogelijke gevolgen van hun daden. Daar G. beloofde dat zij zouden huwen hoopte en geloofde zij dat alles goed zou komen doch zij schatte de gevolgen verkeerd in.

Omtrent het motief dat het opmerkelijk is dat zij niet eerder werd uitgehuwelijkt wijst verzoekster op haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) waaruit blijkt dat zij nog niet was beloofd aan haar neef toen G. om haar hand kwam vragen. Of een meisje op

jonge leeftijd wordt uitgehuwelijkt hangt af van de mannen die zich aanbieden en het akkoord van de broers. Dat zij niet eerder werd uitgehuwelijkt is in overeenstemming met de sociaal-culturele context in Arabische landen, waar mannen pas huwen indien zij voldoende geld hebben.

Dat G. niet samen met haar vluchtte verklaart verzoekster doordat de dreiging voor haar het grootste was. Bij een huwelijk met haar neef zou aan het licht komen dat zij reeds werd ontmaagd met eerwraak en wellicht zowel haar dood als deze van G. tot gevolg. Indien zij samen zouden vluchten en daarbij zouden worden betrapt zouden de consequenties hetzelfde zijn. Daarom leek het G. beter indien zij alleen zou vluchten. Hij meende dat verzoeksters broers tegen hem geen klacht zouden kunnen indienen bij gebrek aan bewijzen. Het is niet omdat hij herhaaldelijk haar hand vroeg dat haar broers sowieso zouden veronderstellen dat zij een seksuele relatie hadden. G. regelde haar vlucht. Verzoekster geeft toe dat ze bang was toen zij contact had met G. doch zij vreesde sowieso voor haar leven. Zij had geen keuze. Het was vluchten of sterven.

Verzoekster schond de eer van haar familie doordat zij een seksuele relatie had met G. Dit zou aan het licht komen aangezien zij werd uitgehuwelijkt aan haar neef. Zelfs een weigering om met haar neef te huwen zou eerwraak tot gevolg kunnen hebben. Slachtoffers van eerwraak kunnen zich niet richten tot de autoriteiten voor bescherming. Eerwraak is een verzachtende omstandigheid voor begane misdaden.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeksters betoog dat uit de algemene sociaal-culturele context niet kan worden afgeleid dat buitenechtelijke relaties niet voorkomen in Noord-Irak doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing. Verweerder repliceert met recht dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verboden relaties niet zouden bestaan in Noord-Irak, doch wel dat, rekening houdend met de sociaal-culturele context die de Noord-Iraakse samenleving kenmerkt en gelet op de vaststelling dat verzoekster zich, in tegenstelling tot wat zij laat uitschijnen in het verzoekschrift, duidelijk ten volle bewust was van de mogelijke gevaren waaraan zij zich zou blootstellen door zich te laten ontmaagden door G., het niet aannemelijk is dat zij hiermee zou instemmen zonder enige zekerheid te hebben over een huwelijksaanzoek en de toestemming van haar broers met zulk aanzoek.

In dit kader blijkt uit haar verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat G. reeds lange tijd loze beloftes maakte en haar steeds beloofde dat hij haar hand zou vragen doch dat hij dit nog nooit had gedaan. Tevens blijkt hieruit dat verzoekster het risico kende, dat zij wist dat zij zou worden vermoord indien zij voorhuwelijks seksuele betrekkingen had en dat zij aanvankelijk niet van zin zou zijn geweest om toe te stemmen. Dat zij desondanks, nadat G. beloofde dat hij haar hand zou vragen, van idee zou zijn veranderd, meteen zou hebben toegestemd en toch dit risico zou hebben genomen, is niet aannemelijk in het licht van het feit dat G. tot op dat ogenblik nooit gevolg gaf aan zijn beloftes.

Deze vaststelling klemmt nog des te meer daar verzoekster, zo blijkt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde en niet betwiste verklaringen, zou zijn opgevoed in een strenge, strikte en beperkende islamitische achtergrond. Zij had geen vrijheid, diende zelfs kleren van anderen te krijgen, omschreef haar oudste broer als echte moslim en mocht, behoudens naar het huis van de burens, zelfs niet naar

buiten gaan. Dat zij in dergelijke familiale context een relatie zou aangaan en zich zou laten ontmoagden naast de deur, zonder enige zekerheid te hebben over de beloftes van G. of de toestemming van haar broers, is ongelooftwaardig.

Bovendien is het onaannemelijk dat G., nadat deze verzoekster zou hebben ontmoagd, zijn moeder hiervan op de hoogte zou hebben gebracht, en dit ondanks dat verzoekster dacht dat de moeder van G. tegen een huwelijk tussen haar en G. gekant was. De *post factum* verklaring dat verwacht kon worden dat de moeder van G. haar zoon zou beschermen en dat voor haar de keuze snel zou zijn gemaakt kan niet worden aangenomen nu zij op voorhand geen zekerheid konden hebben omtrent de uitkomst van deze keuze en de mogelijkheid niet konden uitsluiten dat de moeder van G. of de familie van verzoekster niet akkoord zou gaan. Hoe dan ook blijkt uit verzoeksters verklaringen dat G. niet enkel zijn moeder, doch zijn hele familie zou hebben ingelicht van hun seksuele relatie. Zij verklaarde immers: “De laatste tijd wist de familie het, ook de moeder” en gaf even verder aan: “Nadat hij met mij naar bed is gegaan, heeft hij de hele familie op de hoogte gebracht” (*ibid.*, p.8-9). Dat G. zijn hele familie op de hoogte zou brengen van hun seksuele relatie is, gelet op de mogelijkheid dat zijn moeder, zijn familie of de familie van verzoekster tegen een huwelijk tussen hem en verzoekster gekant zou zijn, in het geheel niet aannemelijk. G. zou zo, niet wetende of hij instemming zou bekomen met een huwelijksaanzoek, immers het bijkomende ernstige risico creëren dat één van zijn familieleden zijn of haar mond voorbij zou praten jegens één van de familieleden van verzoekster, te meer daar zij burens waren.

Daarenboven is de wijze waarop verzoeksters vlucht zou zijn geregeld niet aannemelijk. Zij verklaarde dat zij samen met G. Irak wilde ontvluchten maar dat G. hiermee niet zou hebben ingestemd omdat hij vreesde te zullen worden gedood. Dient echter te worden opgemerkt dat G. door verzoekster weg te sturen geenszins het gevaar voor zijn leven kon elimineren, wel integendeel. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat G. door haar weg te sturen risico liep hierover te worden geïnterpelleerd door haar broers. Zij stelde dat zij enkel naar het huis van G. mocht gaan en dat zij het huis voor het overige van haar broers niet mocht verlaten. Bovendien was G. reeds herhaaldelijk haar hand komen vragen en werd het haar nadien verboden om G. nog te zien. De betrokkenheid van G. bij haar verdwijning zou dan ook snel aan het licht komen (*ibid.*, p.6-7, 9-10). Dat de dreiging voor verzoekster het grootste was doet aan deze vaststelling geen afbreuk daar dit de dreiging voor repercussies ten aanzien van G. – omwille van zijn hulp aan verzoekster om tegen de wil van haar mannelijke familieleden in het land te verlaten – niet wegneemt. Hierdoor hielp hij haar *de facto* overigens tevens haar huwelijk met haar neef te ontlopen, hetgeen blijkens de informatie bij het verzoekschrift eveneens de eer van haar familie schaadt. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat de wijze waarop verzoekster haar vlucht zou hebben kunnen regelen middels rechtstreekse contacten met G. niet aannemelijk is. Ondanks dat zij door haar broers met de dood werd bedreigd indien zij G. nog zou opzoeken, zou zij immers herhaaldelijk met G. hebben gesproken buiten op straat en aan de deur van haar huis, en dit terwijl haar schoonzussen op dat moment thuis waren. Dat verzoekster dergelijk risico zou nemen en dat dit onopgemerkt zou zijn gebleven is niet geloofwaardig (*ibid.*, p.10-11).

Daarenboven verklaarde verzoekster dat zij vanuit België met niemand in Irak nog in contact staat (administratief dossier, stuk 4, p.3). Uit haar verklaringen blijkt dat zij daartoe evenmin de nodige pogingen heeft ondernomen. Zij gaf weliswaar aan dat zij G. trachtte te bellen en dat deze niet opnam doch voor het overige heeft zij niet geprobeerd om iemand in Irak te contacteren om te weten te komen hoe haar situatie evolueerde (*ibid.*, p.11). Nochtans kan van een kandidaat-vluchteling die stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en nood te hebben aan internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren aangaande de evolutie van haar problemen en haar situatie in haar land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen, getuigt van desinteresse voor haar voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar aangevoerde vrees.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden asielrelaas.

De bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie omtrent het voorkomen van eerwraak en van geweld tegen vrouwen in (Noord-)Irak heeft geen betrekking op verzoeksters persoon, is van louter algemene aard en volstaat niet om aan te tonen dat zij daadwerkelijk wordt bedreigd of vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)”* en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij benadrukt dat aan haar identiteit en afkomst niet wordt getwijfeld. Zij wijst op de ondergeschikte positie van de vrouw in haar land en betoogt dat zij, aangezien zij zonder medeweten of goedkeuring van haar broers is gevlucht, door hen gestraft zal worden. Haar ongehoorzaamheid ten aanzien van de mannelijke familieleden is ongehoord en dient beteugeld te worden. Daarnaast zal zij uitgehuwelijkt worden aan haar oudere neef. Een gedwongen huwelijk is een vernederende behandeling.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert in het geheel niet welk artikel van de door haar aangevoerde richtlijn zij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande sub 2.2.

Verzoeksters relaas werd hoger ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg maakt zij evenmin aannemelijk dat zij zonder het medeweten of de goedkeuring van haar broers het land zou hebben verlaten, noch dat zij diende te huwen met haar neef. Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster laat voorts de motivering ten grondslag van de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar deze stelt dat de situatie in Zakho in Noord-Irak, de regio waarvan zij afkomstig is, niet van die aard is dat aldaar voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en terecht, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS